

der kom til at danne grundlaget for ministerens forslag, og det nye finansieringsinstitut bliver i den grad selvstændigt, at staten ikke impliceres på anden måde end derved, at landbrugsministeriet fører tilsyn med, at såvel lovens bestemmelser som instituttets vedtægter overholdes, og at hensynet til kasseobligationernes sikkerhed tilbørligt iagttages af instituttets ledelse.

Om instituttet som sådant anførte landbrugsministeren ved fremsættelsen følgende:

„Det er ikke hensigten at opbygge et nyt stort administrationsapparat, men at det ny finansieringsinstitut skal betjene sig af de lokale banker og sparekasser. En lånsøger henvender sig derfor blot til sin sædvanlige bank eller sparekasse. Denne foretager indstilling om lånets størrelse til finansieringsinstituttets bestyrelse og berigtiger på dettes vegne de bevilgede lån, indkasserer terminsydelser og fører det løbende tilsyn med de pantsatte ejendomme.

Til sikkerhed for kasseobligationerne tjener:

1. Pantesikkerheden i de belånte ejendomme.
2. De formidlende pengeinstitutters forlods risiko over for finansieringsinstituttet for 10 pct. af restgælden til enhver tid af de af dem på instituttets vegne formidlede lån.
3. Instituttets reservefond.
4. En garantikapital, der tilvejebringes af de formidlende pengeinstitutter, svarende til 5 pct. af de af det enkelte pengeinstitut formidlede låns restgæld til enhver tid.
5. En supplerende grundfond af en størrelsesorden på omkring 60 mill. kr. tegnet af Danmarks nationalbank samt bankerne og sparekasserne.

Pengeinstitutterne nærer tillid til, at kasseobligationer med denne sikkerhed vil kunne finde tilfredsstillende afsætning, således at lånene kan ydes til en efter markedsforholdene til enhver tid rimelig rente. Hertil vil også tjene, at kasseobligationerne kan belånes i nationalbanken, og at de kan tjene som anbringelse for forsikringssselskabers og pensionskassers bundne midler.